

((درزشو...مړه دوره له خاوروپورته شوه، جمال دلومړۍ ليکې کندی ته ځان واچو...بله مرمۍ يې دسرله پاسه تېره شوه، له نښي اوکين لوري يې نوروملگروځانونه دکندی منځ ته وغورځول، ټولوپه بېره خپلوټوپوکونوباندې گوتې کش کړې...چمتوشول، خوتول دقومندان غږته په تمه ول.))

دا برخه مې د يوسفزي صاحب د (بريد) له کيسې څخه راواخيسته. دا تصوير په دې توگه هم ليکل کېدای شوی:

جگړه وه، مرمۍ اورېدلې، جمال د لومړۍ ليکې کندی ته ځان واچاوه..... خو دې ډول تصوير ته د مړه تصوير نوم ورکولی شو، هغه تصوير چې په (درز شو...) او (مړه دوره له خاورو پورته شوه) کې شته، په مړه تصوير کې يې درک نه شو موندلی. (درز شو) (مړه دوره له خاورو پورته شوه) ژوندي تصويرونه دي، لوستونکي د جنگ صحنې ته بيايي او د جنگ د صحنې له ليدلو سره سره، د هاوان د مرمۍ او يا هم د ماين د چاودنې غږ هم راباندې اوروي. دا ډول تصويرونه په ذهن کې ژوندي کېږي، سا اخلي او لوستونکي هم خپل ځان په هماغه صحنه کې احساسوي، چېرته چې د کيسې کرکټر يا کرکټرونه دي.

يوسفزي صاحب د تصوير په جوړولو کې تکړه دی، ژوندي تصويرونه جوړوي، داسي تصويرونه چې د لوستونکي په ذهن کې حرکت پيدا کوي.

د يوسفزي صاحب د کيسو د ژبې يوه بېلگه به د (پاچا) د کيسې له يوې برخې راواخلو ((ماشوم په زاړه ټيم کې مزی واچو، په خړو خاورو يې کش کړ، د سترگو رپ سره د حوډلې اخر ته ورسېد، له ځمکې تاو پورته کېده، حوډلې سيوری نه درلود، په منځ کې يې يوازې يوه څېمه ولاړه وه، د هلك له خولې د موټر غږ پورته کېده...هارنډونه يې وهل، بېرته د حوډلې بر سرته راغی، لوڅو پښو يې د خاورو رنگ اخیستی و، له رنگه تور مخ يې لمر ته برېښېده.))

ځېر کوان پېرلو لمان او اصطلاحو سپرگرځ. ی په دې فکر کې دي چې مغی او پیچلي دلمات کيسه او يا هم لومه بڼه ليکنه پياوړی کوي او په دې سره پخپله ليکوال پوه او د ډېرې مطالعې خاوند ښکاري، خو پوښتنه داده چې مور کيسه

کلي کيسې

اوبنکو ډکې وې، د ټيکري لاندې يې تور ايه ښکارېده، نښه شېبه يې سترگې هندارې پرې اوبنکې له سترگو راووتلې، په غريو شوه، ولگېدې، باڼه يې يو بل کې وروستل، لاندۀ کيسې پيل و. که لنډه کيسه، په پيل کې دا لوستونکي به د کيسې تر پايه ورسره بيايي. د نهيلی علت يې څه و؟ خاوند، ورور يا ورباندې رالوبدلې ده؟

لوستونکي پوهېږي چې کيسه څه ده. په بله ډول وي چې لوستونکي ته دا ډول پيل په زړه سفزي صاحب راغلي ټولې کيسې له تلوسې د کيسې په پای باندې پوه نه شي او کيسه

د چا له پاره لیکو؟ ایا هغوی په دا ډول پېچلو کلماتو پوهیږي؟ ایا د مغلقو تورو کارول هنر دی؟

نه، کیسه د لغاتو ډیکشنري نه ده او نه هم یواځې د پوهنتون محصلین یا استادان کیسې لولي. کیسه د ټولو هغو کسانو له پاره لیکل کېږي چې یو څه لوستی شي. په دې کې باسواده دهقان، د پنځم صنف زده کونکی، د پوهنتون محصل، استاد... ټول راځي، نو د کیسې ژبه باید ساده وي.

یوسفزي صاحب همدې ټکي ته پام کړی، هغه ژبه یې را اخیستې ده چې ټولو ته د پوهاوي وړ وي، واړه او زاړه ورباندې پوه شي او هېڅوک ونه وایي چې دا (ټکی) نو څه مانا؟

د یوسفزي صاب نثر خوږ دی، لنډې جملې لري او لوستونکی نه سترې کوي.

ډيالوگونه یې هم لنډ او طبعي دي، هر څوک یې له خپلې پوهې سره سم غږولی دی، د کیسو موضوعات یې تر ډېره نوي دي او که ځینې موضوعات زاړه هم وي، نو له یوې داسې زاویې یې ورته کتلي دي چې نوې بڼه یې ورکړې ده. نوې زاویه، په خپله نوې موضوع ده.

د ((سلگی)) په کتاب کې راغلې ټولې لنډې کیسې ښکلې او له پیغامونو ډکې دي. که یې په هره برخه بحث وکړو، نو کتابونه پرې لیکل کېدای شي، په دې کیسو کې زموږ د خلکو ناخوالې انځور شوي، هغو ستونزو ته اشاره شوې چې همدا اوس موږ ورسره مخ یو. یوسفزي صاحب همدا ستونزي د هنر په جامه کې رانغاړلې او په ښه توگه یې انعکاس ورکړی دی.

ويي لولی او خوند ترې واخلي!.

د ښاغلي یوسفزي صاحب د لا بریاوو په تمه

په درنښت

نصیراحمد احمدي

۲۸-۲-۱۳۹۴

د یوسفزي سلگی

د ښاغلي عزیزالدین یوسفزي د لنډو کیسو پېښې ده له خپل چاپېریال نه راټولې کړي او په هره یوه کې د ده د اوسني چاپېریال انځورونه وینو!

ده لنډې کیسې رښتیا هم لنډې لیکلي. د دغو کیسو په لوستو سرې پوهېدی شي، چې ده د کیسې په شاوخوا کې څومره نورې خبرې لوستونکو ته پرېښي او یوازې یې غټ غټ ټکي ترې رالیکلي دي.

په کیسه کې یوه پېښه په مینه او په زړه پورې ډول بیانول د ټولې کیسې اصلي منځپانگه په ډاگه کوي. پېښه د موضوع په انتخاب پورې اړه لري او موضوع د ذهن د منلو خبره وي؛ ډېر خلک هره ورځ داسې پېښې گوري، چې کیسه وي، خو لیکلې کیسه بیا د هر ذهن کار نه وي، ښاغلي یوسفزي ته خدای خلاق ذهن ورکړی، ځکه خو یې له خپلو لیدنو کتنو کیسې جوړې کړي او د خپل وخت د چاپېریال یو ډول گزارش یې په ادبي ژبه وړاندې کړی دی.

ما دده زیاتره کیسې ولوستې. لنډې دي، د کیسې پیل یې خوندور دی، کرکټرونه یې راڼه دي او په ابهام کې نه دي. ان له پیله ورسره تلوسه ملگرې وي. خبرې اترې په کې ډېرې اضافي نه دي او له سیمه ییز طرز فکر سره بېخي برابرې دي. له کیسې نه زېږدونکی خیال یې هم روڼ دی. لوستونکي ته که څه پرېږدي هم، نو د هغه ذهن په کې نه بندېږي. د اوسنۍ لنډې کیسې له تعریفونو سره سم د ده زیاتره کیسې یو مناسب وروستی تمځای یا اوج ټکی لري، چې لوستونکی له اړتیا سره سم ژور سوچ ته اړباسي او په پای کې دا چې د کیسو په لیکنه د ژوندانه لپاره یو ښه پیغام وړاندې

کوي.

ددې ټولگې پیل له داسې کیسه شوی، چې زموږ د بې تعلیمه ټولني یو ښه انځور رابښي. «تعلیم» کیسه زموږ د ژوند کیسه ده. موږ ولې تعلیم نه لرو؟ ولې مو مېرمنې په داسې یوه حالت کې دي، چې د تیلیفون کولو وسه هم په کې نه شته. دا یوه مېرمن نه ده، پوره ولس دی او په هر ځای کې له داسې یوه حالت سره مخ دي، چې نیم ژوند هم ورته نه دی پاتې. د دې کیسې پای هم په داسې یوه انداز شوی، چې لوستونکی فکر کوي، لیکونکی به گنې نورې خبرې هم لري. اوس - اوس د کیسو همدا ښه ډبره مناسبه ده، چې لږه کیسه ویونکي ته هم پاتې شي او د پښتو متل له مخې «په نیمه پوه شي!»

دویمه کیسه هم زموږ د اوسني ترافیکي نظم یوه څنډه رابښي، چې موږ له دغې ژوندنې اړتیا سره څه ډول چلن کوو؟! که څه هم په دغه کیسه کې به ځینې مکالمې اضافي ښکاري، خو په عمومي توگه کیسه دومره لنډه ده، چې دا په کې نه معلومیږي!؟

ورپسې یوه ډبره لنډه کیسه لولو، چې اوس - اوس دغو کیسو ته «کیسه گۍ» وایي. دا زیاتره د انټرنیټ د وخت کیسه گۍ دي، چې په لنډ مهال کې دود شوي. ان کله کله د نامسلکي لیکوالو په دغو ډول لنډو کیسو پېښېږو. دا ډول کیسې نو بخښي لنډې دي. معلومیږي، چې انسان له یوې نه بلې ورځې ته څومره د لنډون په منډه سر دی. دا یې ښې بیلگې دي. د کیسه گۍ ټکی هم اوس - اوس دود شوی، خو ما دا ټکی یو ځل مخکې د ارواښاد قلندر مومند د لنډو کیسو ټولگې (گجرې) په سریزه کې کتلی و. دا سریزه د ارواښاد کامل مومند وه. کامل صیب د یوه انګلیسي لیکوال N.U.KOK

له خولې یوه کیسه گۍ لیکلې وه، چې داسې وه:

«د اور گاډي په ډبه کې یوه ښاغلي خپل ملګري ته ووی:

- زه په ارواوو (ارواحو) عقیده نه لرم!

خو کي ناست ملګری یې ووی:

- ښه، عقیده نه لرې!!»

ښاغلي کامل دې ته «کیسه گۍ» ټکی کارولی، خو دا ټکی ماته تردې هم پخوانی ښکاري. په پښتو فولکلور کې ډېرې نورې وړې کیسې هم شته، چې زموږ ښځینه یې د کیسه گۍ په نومونو یادوي. په هره توگه مطلب مې داو، چې په لنډو کیسو کې اوس نورې لنډې کیسې هم راوتې دي. ښاغلی یوسفزی یې وخت ناوخت په فیسبوک پاڼه خپروي. دا کیسه گۍ «ازادي» یې هم غالباً اول ځل همدلته خپره کړې. که څه هم دا د ښاغلي کاک غوندې هومره لنډه نه ده، خو په همدې ډول کیسو کې د گڼلو ځای لري.

ددې کیسه گۍ پیغام خو نور هم جوت دی، خو یوه خبره ده، چې د عسکر او د تورې د خاوند مقابله که اوسنی خبره وي، نو بیا خو لږه گډوډه ده او که پخوانی وي او اوس لیکل شوي وي، نو بیا به پرې د «خو» گوته ایښول لږ گران وي. خو ده په روڼوالي کې خپلې اوږې سپکې کړي او گزارشي ښه یې ورکړې، چې په محتویاتو یې، دی څوک نه شي ملامتوی!!

د «لور» (Daughter) کیسه هم لنډه ده، زموږ د پښتني ژوند اوږد داستان په کې پروت دی. د پلار د خپرې انځورنه او بیا ورپسې د لور د ارمانې ژوند د یوې څنډې لیکل خواږه دي. په دې کیسه کې که لور د سپینو ویننتو پر ځای د تورو ویننتو والا وای، لابه دلچسپه وه. په کیسه کې ممکن ځینې لوستونکي هغو ته پاتې کیسه درک نه شي کړای، خو په خپله د کیسې اوسنی پلاټ هم یو بلا پیغام لري.

«سلگی» کیسه هم زموږ د ژوند یو اوږد څوړونکی داستان بیانوي، چې پلرونه له لوڼو سره او یا په بله ژبه نارینه له ښځینه وو سره څه څه نه کوي؟ ددې کیسې پیغام تر نورو ډېر روښانه اواسانه دی!

د «اوبښکه» کیسه هم کیسه گۍ ده، چې د پښتني ښځینه وو د محرمیت او محرومیت داستان ژاړي او په زړه پورې ده.

«برید» کیسه هم د وطن د ویارونو د یوې برخې کیسه ده، چې څه وړ موږ له نورو سره لاس په گریوان یو.

ورپسې د «پاچا» کیسه هم زموږ د اوسني خواږه واړه او بې باوره ژوندانه یوه برخه

رابیې.

بیا د «چوپتیا» کیسه گۍ هم له آره یوه غټه کیسه ده، خو ده په ډېر مهارت وړه کړې، که نه دا هر یو، ماشوم او مور په ډېر تفصیل بیانېدی شول.

«ښکلا»، «زه بدلنه نه یم» او «حواله» ددې ټولگې وروستی درې کیسې دي، چې هر یوه د بیان خاص انداز لري او لوستونکی ډاډمنوي، چې ښاغلی لیکوال عزیزالدین یوسفزی به زموږ د اوسنیولنډو کیسو یو وخت نوموتی لیکوال وي- که خیر وي - او ورسره به مور ته له زړه وړونکو خبرو ډکې کیسې په اوسنیو لنډو کیسو او لاندو کیسو (کسیه گیو) اړوي.

یوسفزي ته دې خدای همت ورکړي، چې د پښتو ژبې د هنري نثر لیکنې ډگر ته په خوشاله زړه رانوتی. او ذهن و فکر یې د کیسې په شان د ژور سوچ خبرو ته وزگار کړی دی.

دده په هره کیسه ډېرې خبرې کېدی شي او ولې به نه شي کېدی، چې زموږ اوسنی ژوند له جگړو، ننگونو، ناوړه دودونو او له گڼو نورو ستونزو ډک دی او داستونزې د زیاترو ترمنځ گډې دي. یوازې یو کیسه لیکونکی کړای شي، دا ډول چاپیریال په ادبي لفظونو کې وکارې.

زه ښاغلي یوسفزي ته ددې لومړنۍ هڅې مبارکي وایم. که یو نیم ځای دی چرته ښویدلی هم وي، خو اوس ورته له نیوکو نه هڅول ډېره گټه لري. ژوند یې لا په مخکې دی، څو کاله وروسته به په خپله پوه شي، چې کوم کاره ځایونه باید سم کړي.

ټولو ته له مینې او درناویو سره

محمد داود وفا

جلال اباد

۲۰۱۵.۵.۱۹

۱۳۹۴.۲.۲۹ل

زما کیسې

ماشومتوب ښکلی وي، د ملي بس له کړکۍ مې سر ایستی و، مور ته مې ژړل او په لاندې سرک کې روان نور موټرونه مې ترې غوښتل. لاره بنده وه، ملي بس د ماهیپر پورته سر کې ولاړ و، لاندې سرک کې موټرونه کوچني ښکارېدل، په یو تونل به ننوتل او له بل به ووتل؛ نو ځکه له پورته د هغې ساحې تصویر راته د ماشومانو د لوبو میدان و. دا مې د ژوند د لومړي پړاو لومړنی تصویر دی او په ذهن کې مې تر اوسه پاتې، چې په یاد راوړلو یې اوس هم ترې خوند اخلم.

خبره مې پر تصویر رایاده کړه، د کیسې په ټولو توکونو کې مې د تصویر ترسیمول ډېر خوښیږي، کېدای شي دا مینه به مې د هماغه ماشومتوب له وخته راسره مله وه، له مشرانو مې کیسې اورېدلې، کله به چې کوم مېلمه مور کره راغی؛ نو زما تمه به ترې دا وه، چې یوه کیسه پیل کړي، بیا به مې په مینه اورېده، کله به چې خپلوانو کره مېلمانه شوو؛ نو د کیسو پند به مې له خپلو همزولو ماشومانو سره خالي کړ.

د ښوونځي له دورې سره مې د کیسه ییزو لیکنو سره مینه یوه پر دوه شوه، کتابونه او مجلې به مې د کیسو لپاره ډېر خوښېدل، بیا داسې وخت راغی چې د لومړي ځل لپاره مې د یوې کیسې موضوع په ذهن کې پیدا شوه، د لیکلو کوښښ مې وکړ، یو څه بریالی شوم، کېدای شي دا به مې د کیسو سره د ډېرې مینې او د کیسو د ډېرې لوستنې وجه وه، په هر حال، ملگرو مې ډېره خوښه کړه، ښوونکو وهڅولم، سر له واره مې په مجله کې د خپرېدو لپاره ورکړه او خپره شوه.

کیسه لیکل مې په مینه پیل کړل، کوښښ مې دا و، چې د لوستونکو د نیوکو لږې لږه راکمه کړم؛ نو ځکه به مې یوه کیسه په ډېر ځنډ کې لیکله، لنډه دا چې دې مینې د

ادبیاتو پوهنځي ته کش کړم، دلته مې په مسلکي ډول لیکوالي ولوسته، خپلې لومړنۍ نیمگړتیاوې مې تر ډېره پورې سمې کړې.

دا چې (سلگی) زما د لنډو کیسو لومړنۍ ټولگه ده، د خپرېدو بیړه مې ورته هېڅکله نه ده کړې، چې دې خبرې ته خپلو استادانو هم متوجه کړی یم، ما هم صبر کړی، تر څو داسې یوه ټولگه چاپ ته تیاره کړم، چې د خپرېدو وړتیا او ارزښت ولري.

د کیسې موضوعات مې له خپلې ټولنې رااخیستي، هدف مې د (ادب، د ادب لپاره) څخه ډېر لېرې دی، بلکه د (ادب، د ژوند لپاره) تر سرلیک لاندې مې خپل قلم څرخولی، نو هیله لرم چې زما دا هڅې د خپلې ټولنې د دردونو دوا شي!.

اوس یې وخت دی چې له خپلو دوو داسې مشرانو ملگرو څخه د زړه له تله منندوی واوسم، چې دا ټولگه د همغوی هڅونو او لارښوونو ستاسو په لاسونو کې کېښوده، په خپلو ښایسته لیکنو یې لا ښکلې کړه، قدرمن نصیراحمد احمدي، چې تر اوسه زما نالیدلی استاد دی، کتابونه یې د کیسه لیکنې لپاره زما ښوونکي او لارښوونکي دي، چې هم یې وخت ناوخت د فیسبوک او برېښنالیک له لارې راته خپلې نېکې لارښوونې راکړي.

بل هغه چا چې په دې لاره کې یې راته تر هر بل چا ډېر لاس نیوی کړی، په دې مسلک یې لا پوهولم، زما ښاغلی استاد پوهنمل محمد داود وفا صیب دی، چې تل یې د یو ملگري په ډول راته په دې برخه کې ښې مشورې راکړي. همدارنگه خپلو ټولو ملگرو ته یو ځل بیا کور ودانی وایم، چې ددې ټولگې په خپرېدو کې یې راسره هر راز مرسته کړې ده، د مننې الفاظ مې دې تاسو ته لایاوري وي، بې تاسو دې نه شم!.

امین

درنښت

عزیزالدین یوسفزی

۱۵-۳-۱۳۹۴

لغمان - عمرزیي

تعلیم

ماشوم چغې وهلې... ښځې خپل ټټر ته جوخت نیولی و، په حویلی کې یې ښکته او پورته گړندي گامونه اخیستل، نرۍ کړیکو ټول کور په سر اخیستی و، د ښځې په لاس د تاو شوي اوږده مزي له څوکې مایل ټال خوړ.

د برنډې په څنډه شین پلاستيکي ترموز ایښی و، ښځه ورتاوه شوه، تر څنگ یې ښیښه یې گیلان ته لاس کړ، ماشوم غلی شو، شېبه وروسته گیلان له نیمایي اوبو ډک و، د ماشوم خولې ته یې نږدې کړ، هغه مخ واړو، بیا یې کړیکه کړه، ښځې بېرته گیلان کېښود، له برنډې لېرې شوه، د ماشوم په تندي یې لاس کېښود، سره تبه یې درلوده، په اوږه یې واچو، ورو ورو یې خوځاوه، خو د هغه ژړا ونه درېده، له اوږې یې بېرته لېرې کړ، له غومبورې یې ترې مچه واخیسته، شونډې یې اوږدې کړې، په معصومانه انداز یې وویل:

— بس نو... دغه ده، اوس دې پلار جان راځي.

ماشوم لا هماغسې ژړل، ښځې د لوی وړ په لور سترگې واړولې، وړ بند و، موبایل یې مخته پورته کړ، په توکمو یې گوتې کش کړې، ښه شېبه یې ورته سترگې نیولې وې، پدې کې لوی وړ گڼ کړ، ښځې وړ وکتل، له وړه یو کوچنی هلک راننوت، شاته یې د ښوونځي بکس ځوړند و، ښځه ژر ورمخته شوه، هلک وویل:

— سلام علیکم مورې! ورورک مې ولې ژاړي؟

ښځې د سلام ځواب ورکړ، خو هلک بیا وار ونيو:

— د کوچي هاغه سر ته یې ژړا راتله.

ښځې موبایل هلک ته وړاندې کړ، په وارخطایی یې وویل:

سور رنگ

په موټر کې ناستو کسانو شور کړ، يوه چيغه کړه:

— استاده! لږ ورو ځه... داڅه کوې؟! که په ژوند تنگ يې، مور خو نه يو کنه..

له وروستۍ چوکۍ بل غږ کړ:

— هو استاده! رښتيا وايي، لږ ايطياط کو.

دموټروان (استاد) تندۍ گونځې شو، له ځانه سره وبنږېده، خوشبې په موټر کې چوپه چوپتيا شوه، ناستو کسانو بېرته له يو بل سره خپلې خبرې پيل کړې، تر څنگ مې، نښې خواته دنگ، نرۍ ځوان ناست و، مخ يې ماته راواړو، په غټو تورو سترگو يې وړې سپينې عينکې وې، نري برېتونه يې درلودل، ږيره يې لنډه وه، راوړاندې شو، ورو يې راته وويل:

— ډرېور ته دې پام دى!؟

زر يې بيا وويل:

— غوصه ام لا دى دى، که اوس ورنه په سړک کې دترافيکي نښو پوښتنه وکې، يوه بم جواب نکي.

ومي ويل:

— بې ازموينې يې لېسانس جېب ته کړى، څه غم يې کئ.

ځوان بيا وويل:

— کاش اډه کې پرې پوه وم، که خو ورسره راغلى وم.

پدې کې مخکني کس چيغه کړه:

— هله پرېده (فرهاده)! ژر شه، پلار ته دې زنگ ووهه، خداى دې نه کي... ورور دې له تېې مږ شو.

هلک د بڼځې له لاسه موبایل واخيست، په تېزۍ يې د توکمو په سر گوتې کېکړلې، ژر يې غوږ ته نږدې کړ، يوه شېبه غلى و، بېرته يې بڼځې ته موبایل ونيو: — هه! زنگ ورغى.

بڼځې موبایل غوږ ته پورته کړ، له مقابل لوري نارينه غږ شو: — هلو!!

بڼځې ځواب ورکړ:

— هلو د پرېد پلاره!

— اورم يې، خيږت دى؟

بڼځې ماشوم ته وکتل، غلى و، سترگې يې پټېدلې، بېرته يې موبایل خولې ته نږدې کړ:

— د عابد سره تبه ده، له صبايي نه په يوه چغه دى.

له مقابل لوري بېرته غږ شو:

— نو ولې دې وخته نه خبرولم؟

بڼځې ژور اسويلی وکړ:

— کاش چې ما ام تعليم کړى و، وخته به مې زنگ در وهلى و.

پای

— مخې ته وگوره استاده!!...

له چيغې سره په سرک کې د ټاپوونو دسولېدو غږ پورته شو، مونږ يودم په مخکنۍ چوکۍ لاسونه ولگول، د ټاپوونو سوځېدونکې بوی مو حس کړ، په موټر کې شور جوړ شو، د ټولو غاړې اوږدې شوې، په ډرېور يې چيغې کړې، موټر مو مخامخ تېلرته نږدې شوی ؤ، تېلرهم تر خپلې وسې قابو شوی ؤ خو زر ترې يو ډبل، غټ او برېتور ډرېور ښکته شو، زمونږ خواته راغی، په غوصه يې وويل:

— ته ډرېور يې يا (...)?!!

پدې کې زمونږ ډرېور ورښکته شو، غوښتل يې چې دملامتۍ سربېره، ورسره جگړه هم وکړي، خو مخکنی کس زر ورپسې ښکته شو، دټېلر ډرېور مخ ته ودرېد، په مؤډبانه انداز يې ورته وويل:

— خیر دی استاده!.. ملامتي زمونږ وه، ستادې کور ودان وي چې په مونږ مخامخ رانغلي.

داخل دټېلر ډرېور له غوصې پرته وويل:

— گوره وروړه! ايتاسو ټولو دمرگ و ژوند مسوليت په غاړه لري، لږ ايطياد دې وکي.

بيايې په سرک کې سپينې کرښې ته لاس ونيو او ويې ويل:

— ده ته بايد متوجې شي چې بل موټر نه مخکې نه شي اوپردي لاس ته وانه وړي.

شېبه وروسته بېرته په خپل موټر کې ناست وو.

د ډرېور رنگ الوتۍ و، خو هېڅ يې له خولې نه وتل، يوه پرې غږ کړ:

— استاده! اغه دې ندي اورېدلي چې... (ايطياد دژوند سرمايه ده).

له شاته چوکۍ نه بل غږ کړ:

— استاده! که اړه ورغ دې امداد وي؛ يقين نه کوم نوره سورلۍ درسره رايشي.

پدې کې ډرېور موټر غاړې ته ودرؤ، په غوصه يې مخ راواړو، ويې ويل:

— داخو اغه پخوانی ميلي بوس ندی چې په يوه ورغ کې بم نشو رسېدی... دې ته

مرسيدس وايي، بايد تېز لاړ شي.

يوه ځواب ورکړ:

— خیر غواړه استاده! ار څه نه خیر بېتره ده.

ډرېور بېرته موټر روان کړ، نور هېچا ورته څه ونه ويل، ځکه چې خبرو او نصيحت پرې اثر ونکړ، يواځې دا مو غوښتل چې اوس په خیر ورسېرو او بس.

ترڅنگ مې ناست ځوان راباندې غږ کړ:

— وبښئ! يو ساعت کېږي چې خواپه خوا ناست يو، خويو ډبل په نومونو نه يو خبر.

موسکی شوم، نوم مې ورته وښود او زياته مې کړه:

— او ستاسو!؟

— زما نوم کریم دی.

ځوان موسک شو، بېرته يې له ښيښې دباندي سترگې سيخې کړې... لېرې غټ اولوی غرونه پراته ول، لمنې يې سيند ته ښکته شوې وې... شنې ښکارېدې، سيند له اوبو ډک روان ؤ... څپې يې سپينې اوجگې وې، د سيند دې غاړې ته ښکلي شنه پټيان ښکارېدل، کله کله به مو تر سترگو يو، دوه موټر تېر شول.

کریم خپل ورغوی له ښيښې اووېست... شېبه وروسته يې بېرته مخ راواړو، شونډې يې له نړيو برېتونوسره وخوځېدې:

— دوه کاله بعد مې دانښکلې هوا حس کړه.

زر مې وويل:

— ولې؟ لکه چې خارج کې وې؟.

کریم بېرته لاس له ښيښې راټول کړ، ويې ويل:

— هو!.. په ترکيه کې وم، دطب پوهنځی واييم، په کلنۍ روختۍ راغلم او...

دکریم خبرې لا خلاصې نه وې چې مخکني کس چيغه کړه، له چيغې سره مو زورور ټکان وخوړ، تر غوږ مې دښيښې دماټېدو اواز اويو غټ درز شو... په ځان پوه نه شوم، په سترگو مې تياره خوره شوه.

شبهه وروسته مې په سر درد احساس کړ، سترگې مې نه خلاصېدې، خودخلکو اوموترونو شور مې ترغور کېده، په ډېرې ستونزې مې سترگې خلاصې کړې، ځمکه راباندې تاوېده، هرڅه راته تت ښکارېدل، خو ورو ورو هر څه روښانه شول، دسړک په غاړې غټې تیگې ته تکیه وم، مخامخ مې وکتل... زمونږ موټر سرچپه پروت ؤ، ترڅنگ یې بل مرسیدس په بغل لوېدلی ؤ، دسړک دواړو خواوو ته ډېر موټر ودرېدلي ول، له دواړو جنګېدلو موټرونو نه خلک چارېره تاوېدل، چا موبایل غوږ ته نیولی ؤ... او نورو به د موټرونو له منځ نه یو یو کس راووبست، په دې کې مې سترگې په کریم ولگېدې چې له ما نه لږ لېرې پروت ؤ، سترگې یې پټې وې... په تندي یې سرو وینو لارې کړې وې، له نریو برېښونو یې تېرې شوې وې، سرته یې په وینو ککړ دستمال ایښی ؤ، ترڅنگ یې دسپینې وړې عینکې ټوټې پرې وې...

کونښن مې وکړ چې پورته شم، خو ښې پښې مې حرکت ونکړ، نری درد یې وکړ... لاندې مې ور وکتل، پایسه مې په وینو سره وه، زر مې پورته کړه... دزنگون لاندې غوښه څیرې وه، دهډوکي سپینه څوکه ترې راوتلې وه.

په دې کې یو څوک مې ترڅنگ راغی، لاس کې یې د اوبو بوتل ؤ، زر یې راته په خوله کې راکړ، یو گوټ مې ترې وکړ... دامبولانس غږ شو، بوتل مې بېرته ولاړ کس ته ونيو، ولاړ کس زر وویل:

— اغه دی... امبولانس راغی، الله به خیر کي.

له امبولانسه دوه کسانو رامنډه واخیسته... سپینې جامې یې پرتن وې، دواړو سپینه اوږده اوسپنیزه تخته نیولې وه، لومړی کریم ته ورسېدل... دواړه کېناستل، یوه دکریم غاړې ته لاس نږدې کړ... خو بېرته غلي پاڅېدل، یوه سپینه ټوټه پرې خوره کړه.

زما تر څنگ ولاړ کس راتیت شو... اوږه یې رالاندې کړه او دامبولانس خواته یې روان کړم، پدې کې مې سترگې دسړک دغاړې په ترافیکی لوجې ولگېدې... دایروي شکل یې درلود، په دایره کې ددوو خواپه خوا موټرونو رسمونه ول... ښې یې تور، څوکیڼ لوري ته په سور رنګ کښل شوی ؤ.

پای

آزادي

خرپ شو... د عسکر له سر نه اوسپنیزه خولې ولوېده، توره په لاس زلي (الله اکبر) کړ، د زلي مخ ته د خړې درېشۍ لرونکي عسکر له غاړې وینو داره وکړه... په خړه خاوره د سرو وینو لیکه ولوېده، د عسکر سترگې رډې ووتې، گېلېټی (ټوپک) یې له لاس نه ځوړند شو... سمدستي شا ته ولوېد، فضا دوږو نیولې وه، د ځمکې سر په وینو او خړو درېشيو رنګ و...

له هرې خوا د (الله اکبر) چغې شوې، زلي شاخوا وکتل... ځوانانو ملاوې په څادرونو تړلې وې، په سرونو یې سپین دستارونه تاو ول، توري یې په وینو سرې برېښېدې... زلی موسک شو، توره یې د اسمان لور ته نېغه کړه، څوکه یې وېرېښېده... له خولې یې لوږه ناره پورته شوه:

— آزادي!!!...

پای

لور

هېندارې ته ودرېدله، سترگې يې له اوبسکو ډکې وې، د ټيکري لاندې يې تور وبنښتان وتي ول، يو يو سپين په کې له ورايه ښکارېده، ښه شېبه يې سترگې هندارې ته نيولې وې، د مخ د گونځو په ليدو يې مړې اوبسکې له سترگو راووتلې، په غريو شوه، پورته يې وکتل، سترگې يې په تورو تيرانو ولگېدې، بانه يې يو بل کې وروستل، لاندۀ شول...

په غټ نارينه غږ يې ټکان وخوړ:

— فاطمې لورې؟!!

جلې ژر په اننگو گوتې کش کړې، غږ يې کړ:

— دلته يم ابا! درغلم.

له کوټې ووته، د حويلې منځ کې په زاړه فرش باندې سپين ږيري سړي پيتاوي ته ډډه وهلې وه، فاطمې ژر وويل:

— سترې مه شې ابا! لکه چې بازار ته نه وې تلې؟!!

سړي لونگې ته لاس کړ، بغل ته يې کېښوده، ويې ويل:

— نه لورې! نه وم تلې.

ډبلې گوتې يې په خپلې لندې سپينې ږيرې کش کړې، بيا يې زياته کړه:

— حاجي تور خان پوزې ته راوستی يم، نور يې راته حوصله تمامه کړې.

فاطمه هماغسې غلې ولاړه وه، لاندې ځمکې ته يې کتل، پلار يې خپلې خبرې وغځولې:

— خیر...زما نوم ام لونگ دی، که بیا يې راياده کړه، نوزه به يې ام خوښ شم.

په حويلې کې د ولاړې غټې ونې څوکه د مازيگر لمر ژېړه کړې وه، فاطمې په نغري ايښي تور چای جوش ته لاس کړ، پلاستيکي لوټکه يې ترې ډکه کړه، د برنډې په څوکه يې کېښوده، غږ يې کړ:

— ابا! اودس ته مې درته اوبه راوړې.

لونگ له کوټې راووت، فاطمې ته يې وکتل، نغري ته ناسته وه، ويې ويل:

— خیر ويسې لورې! بې له تا خو زه هېڅ يم.

فاطمه موسکې شوه، وچ لرگي يې نغري ته ننه ايست، غلې وه، لونگ له سره لونگې لرې کړه، د اشدارې په راوتلي مېخ کې يې وځړوله، کين لاس يې په پکه ککړی تېر کړ، لوټکې ته نږدې شو، دواړه لستوني يې تر څنگلو بدوهل، کېناست، بيا يې وويل:

— دې خلکو ته دې خدای هدايت وکي، زما حال ته نه گوري، بيا ام راته رامنډې

وهي.

فاطمه نغري ته ټيټه شوه، مړو سکروټو ته يې مخ وړاندې کړ، په شونډو يې يوکي وکړ، سترگې يې تنگې شوې، له تورو سکروټو لمبه پورته شوه، بېرته په نېغېدو يې د لوی ور زنجير شرنګ کړ، شاته يې وکتل، پلار يې د ور پر لور روان شو، لستوني يې ښکته کول، فاطمې بېرته نغري ته مخ واړو، د تور ديگي لاندې سره لمبه تاوېده، خو ژر يې بېرته لوی ور ته وکتل، له پلار سره يې له ونې ټيټ، ډنگر سړی رانتوت، ژر پاڅېده، د هغوی مخې ته لاړه، په مسکا يې وويل:

— ماما جانۀ! سلام عليكم، سترې مه شې.

سړي په سر مچ کړه، ځواب يې ورکړ:

— ژوندی اوسې فاطمې بچي!

شېبه وروسته په برنډه کې لونگ او له ونې ټيټ سړی ناست و، فاطمې له نغري ديگي لرې کړ، بېرته يې تور چای جوش کېښود، د برنډې په لور يې وکتل، د هغوی

خبرې يې اورېدای شوې، له ونې ټيټ، ډنگر سړي وويل:

— گوره لونگه! خور و لور به ترڅو د پلار په کور ناسته وي، پرېده چې خپل ژوند جوړ کي.

لونگ يې ژر په خبرو کې ولوېد:

— خه نو معلم صيب! لکه چې حاجي تور خان ته ام په کراره پرېښودې!؟

معلم فاطمې ته وکتل، کوټې ته ننوته، بېرته يې ځواب ورکړ:

— لونگه! همدومره ظلم بس دی، نوره خوارکۍ په زړېدو ده، هسې ام حاجي تور خان لا دومره زور نه دی، دوه بچيان ورته يسيران پاتي.

په دې کې فاطمه له کوټې راووته، د پيالو پتنوس يې د برنډې په څوکه کېښود، بېرته د نغري خواته لاړه، لونگ ښه شېبه غلی و، بيا يې زياته کړه:

— معلم صيب! ماته به خدمت څوک وکي؟ فاطمه ام غواړي چې تر مرگه پورې له ما سره وي.

معلم يې په خبره کې ولوېد:

— هغې خوارکۍ خو له حيا ځان غلی نيولی، ايا کله دې ورته پوښتنه کړې، چې هغه څه وايي!؟

لونگ غلی شو، فاطمې د چای ترموز راوړ، پيالې يې ترې ډکولې، لونگ ژر وويل:

— دغه ده معلم صيب! اوس به يې ستا په مخ کې وغروم.

فاطمې ته يې مخ واړو، ويې ويل:

— فاطمې لورې! حاجي تور خان ستا غوښتلو ته راځي، ته پکې څه وايې؟

د فاطمې له لاسه ترموز کور شو، يو دم له سترنجۍ تاو پورته شو، غريو ونيوله، ژر پاڅېده، د کوټې په لور يې منډه کړه...

پای

سلگی

د جلی له سترگو دوه رنې اوبښکې روانې شوې، لاندې په خړ فرش ولوېدې، بانه يې يو بل کې ننوتل... لاندې شول، ژړا يې زور ونيوله، ښه شېبه يې وژړل... غلې شوه، پښې يې ټولې کړې، زنه يې په زنگنو کېښوده، سترگې يې له سرو رگونو ډکې وې، په ډنگرو انگو يې اوبښکې ورغړېدلې...

چوپه چوپتيا شوه، خو يو دم به له بېرون نه د سړيو خنداگانې راغلې، د کوټې په کونج کې په تن ډنگرې جلی حرکت نه درلود، د توتکيو شور شو... پښو ته يې نيم ژواندی چينجی ولوېد، پورته يې وکتل، په پت کې د تير له اړخه د خټو له وچو څاڅکو جوړه شوې ځاله نښتې وه، توتکۍ له دريځې ووته، بچيانو يې له ځالې غاړې ووبستې، خولې يې واړې شوې، وچونگېدل... بې بنو وزرونه يې ورو ورو رپېدل، په سرونو يې ځای ځای مړه وېښتان نښتې ول.

د کوټې ور غنجا کړ... جلی ژر لاندې ځمکې ته وکتل، په انگو يې گوتې کش کړې، لندې شوې، په وره کې له ونې لوړ سړی ښکاره شو، ورپسې نړۍ، ډنگره ښځه راننوته، سړي لنډه ږيره درلوده، سپين پکې زيات ښکارېدل، په پکه ککرۍ يې څو تاره مړه وېښتان پراته ول، په څېره يې د ژور خفگان نښې وې... وړاندې راغی، د جلی تر څنگ ودرېد، نړۍ، ډنگره ښځه جلی ته نږدې کېناسته، چاودلي لاسونه يې د جلی مخ ته وړاندې کړل، له ټټر سره يې جوخته کړه، جلی غريو ونيوله، د ښځې مخ گونځې شو، سترگې يې ډنډې شوې، دواړو ورو ورو ژړل...

د توتکۍ بچي وچونگېدل، سړی غلی ولاړ و، ښه شېبه يې جلی ته وکتل، له

سترگو یې اوبښکې روانې شوې، د ږیرې په منځ کې یې نوتې، ورو یې خوله وخوځېده:

— سپورمۍ!... لورې! څه وکم؟ پښتو ده، مجبور یم...

د سړي خبرې بندې شوې، له بلې کوټې غږ شو:

— باز مامده! ناوخته دې کړه.

باز محمد ژر ځان کات کړ، لن یې سترگو ته نږدې کړه، له کوټې ووت...

ترڅنگ کوټه له سړيو ډکه وه، په خپلو کې یې خبرې کولې، د باز محمد په نوتو

ټول غلي شول، بر سر کې په عمر پوخ سړی ناست و، تر خوا یې دېوال ته لرگینه امسا

ولاره وه، د خړې لونگی لاندې یې سپین وېښتان معلومېدل، په موتي ږیره یې د تور

رنگ نښې وې، گوتې یې د لور ته ورته برېتو په څوکو کش کړې، په لور غږ یې وویل:

— باز مامده! د زوی مرگ ډېر سخته وي، هغه ام د يکي يو زوی.

شاوخوا یې وکتل، بېرته یې خبرې پیل کړې:

— سپین ږيرو ته دې خدای خیر ورکي، چې زما و ستا تر منځ یې جوړ جاړی وکه.

تر خوا یې ناست سپین ږيري ژر وویل:

— ملک صیب رښتیا وايي باز مامده! یار مامد له ملک صیب سره ډېر ظلم وکه، په

منځ کې یې ورته زوی وواژه.

له ښکته بل سړی یې په خبرو کې ولوېد:

— تېر په هېر بازمامده! د ښمني مو په دوستي بدله شوه، اوس دې ملک صیب

زوم شو.

باز محمد غلی ناست و، د فرش په کرښو یې گوتې کښولې، خو دا ځل یې دملک

په غږ سر پورته کړ، ملک وویل:

— بازمامده! زوی دې که هر چرته یې، راویې غواړه؛ زما له خوا به ورته کوم تاوان

ونه رسیږي.

ملک ټوخي ونيو، ښه شېبه یې وتوخل، بیا یې زیاته کړه:

— دا دې جرگې خبره ده، وروسته لدې ورسره کار نلرم.

پدې کې د کوټې له هرې خوا غږونه شول:

— هو! هو! رښتیا وايي.

دا ځل دملک تر خوا ناست سپین ږيري وار ونيو:

— ورونو! غلي شئ!

بیا یې بازمحمد ته مخ واړو، ویې ویل:

— بازمامده! په مورې ناوخته کېږي، بېرون مو د ډولۍ تیاری کړی، ناوې راوباسه

چې لاړ شو.

بازمحمد ژر پاڅېد، له کوټې ووت، له هرې خوا غږونه شول... ملک ته یې مبارکي

ویلې، خو له بلې کوټې د سپورمۍ سلگی ټولو اورېدلې...

د سترگو رپ سره لاندې د فرش په تارونو کې ننوتم؛ ژر مې پورته وکتل، د جلی مخ راته تېر شکارېده، سترگې یې ماته نیولې وې، ډېره بې وسه شکارېده، غوښتل یې، چې ورسره پاتې شم، خو زما وجود په فنا کېدو و...

پای

اوبنکه

په گرم وجود مې یخه هوا ولگېده، سترگې مې وبریښېدې، په لومړي ځل مې رڼايي وليده، د یو چا په انگو ورغړېدم؛ وچو شونډو ته یې په رسېدو ودرېدم... بېرته مې شا ته وکتل، نورې ملگرې مې هم له رغړېدو وروسته ماته راوړسېدلې، وجود مې دروند شو... ملگرې مې راڅخه بېلې شوې، له زڼې یې واوښتې؛ لاندې د گربوان لوري ته یې ځانونه ورسول...

ما هماغسې د شونډو پر سر ځان ټینګ نیولی و، د خپل د پیدایښت په حقیقت مې ځان پوه کاوه...

پدې کې مې وجود ولرزېد، د سلگیو غږ مې ترڅنګ پورته کېده، ناڅاپه مې تر غوږو ډډ نارینه غږ شو:

— گوره لورې! حاجي تورخان په ټوله سیمه کې نوم لري، خلک ورته لاس په نامه ولاړ یې.

مخامخ مې وکتل... لوړ هډور سپری ولاړ و، ښه شېبه غلی و خو بیا یې سترگې زما په لور برګې کړې؛ چغه یې کړه:

— بس!! دا اوبنکې دې بندې که!.

زما وجود لا لرزېده، ورو ورو سلگی مې اوږدې، خو بیا ډډ نارینه غږ مې واورېد:

— گوره جلی! خیر که سپین ږیری دی، د پیسو شمېر یې نه نیول کېږي، د حاجي تورخان مېرمن به یادېږي!!.

د جلی سلگی ډېرې شوې، ټول بدن یې لرزېده، نور مې ځان ټینګ نه کړای شو،

برید!!

درزشو... مړه دوږه له خاورو پورته شوه، جمال دلومړۍ لیکې کندی ته ځان واچو... بله مرمۍ یې دسرله پاسه تېره شوه، له نښي اوکین لوري یې نوروملگروځانونه دکندي منځ ته وغورځول، ټولوپه بیره خپلوټوپکونوباندې گوتې کش کړې... چمتوشول، خوټول دقومندان غږته په تمه ول.

له مقابل لوري د ورومړميو باران ؤ، تنگه تياره دره ددزو شورپسې واخيسته، دکندي شاوخوا به گردونه پورته شول، جمال سره دملگروډېرې صبره ښکارېده، ترڅنگ ملگري باندې يې غږ کړ:

— انوره! قومندان صيب ولي مونږته امرنه کی!؟

دکندي مخکنۍ برخې نه دوږه پورته شوه... انورسرتيټ کړ، په اوسپنيزې خولۍ يې گردونه پرېوتل... دخولۍ مخکنۍ برخې ته يې لاس کړ، ټکان يې ورکړ... نښي اړخ ته يې وکتل، په لوړغږ يې وويل:

— اغه دی!.. قومندان صيب راغی...

جمال نښي اړخ ته مخ واړو... دقومندان په لاس کې توره مخاږه ښکاره شوه، په کنده کې په ډېرې بېرې روان ؤ، دهرسرتېري شاته چې رسېده خوله به يې وخوځېده، په اوږه به يې ورته لاس کېښود... داسې لکه ډاډچې ورکوي، بيا به روان شو...

قومندان دکندي منځنۍ برخه کې ودرېد، دمرميو شنهاری ؤ... په لوړغږ يې وويل:

— سرتېرو! دښمن په مونږه ناڅاپي بریدکړی... داسې ښکاري چې له پولې دپخواهم راغلي...

پدې کې چوپه چوپتياشوه... ډزې ودرېدې، قومندان غلی شو، تنگه تياره دره شنولوگيوپه سراخيستي وه، سرتېرويو بل ته په حیرانی وکتل خوږته يې مخونه دقومندان خواته واړول، قومندان زیاته کړه:

— خوشبې مخکې له مرکزسره په اړیکه کې وم... له پېښې مې خبرکړل، خوپه ډېرې خواشینی چې مونږته يې دبريدامر ورنکړ.

داځل دقومندان خبرې ټولوبغيردکومې ستونزې اورېدلې، دجمال مخ لکه دنوروسرتېروپه شان له ډېره قهره تک سوړو... سترگې يې له سرورگونوډکې وې، قومندان خپلې خبرې وغځولې:

— مېړنوسرتېرو! خومونږنورغلي نه شوپاتې کېدی، ... که داځل له دښمنه يوه مرمۍ هم زمونږخواته راغله... نوغابښ ماتوونکی ځواب به ورکو.

ټولوسرتېروپه غبرگواوزونوتکيرونه وويل، ښه شپه غلي ول، خو له مقابل لوري څه ښکاره نه شول.

دسهارپه سپينه کې سرتېرو دکندي شاوخواوړې خرزنگه خلتې ډکولې، بيا به يې دکندي په مخکنۍ برخه کې يوېرېل کېښودې، په تنگه شنه دره کې چوپه چوپتياوه، خوکله کله به يوکارغه کاغ کاغ کړ، دشنې فلزي غرفې په سر، تور سور زرغون بيرغ رپېده، نورو سرتېرو دخپلوغرفومخته غټې خلتې چې په مرميوسوري ښکارېدل اوږوونۍ برخه يې په ډبلوسيمانواوبدل شوې وې... له خاورو ډکولې.

قومندان دکندي اړخ ته په جگې پښتې ولاړو... دوربين يې سترگوته پورته کړ، مخامخ لېرې ځای يې وڅاره، بغل ته يې په کمربندکې ځوړنده مخاږه وچونگېده، خولاس يې ورته وړ، شپه وروسته يې مخامخ ټول ځای له دروښنه تېرکړ... لاسونه يې بېرته له سترگوښکته کړل، شاته يې لاندې وکتل، په جمال يې سترگې ولگېدې... غږ يې کړ:

— جماله!!

جمال په بېره دپښتې سرته پورته شو... قومندان ته مخامخ ودرېد، پښې يې يو بل

ته جوختې کړې، لاس يې دسلامی لپاره پورته کړ، له بېرته ښکته کولوسره سم يې شونډې وڅوځېدې:

— قومندان صيب!... امرکوی

قومندان ورته موسک شو، دجمال په اوږه يې لاس کېښود، دواړه دپښتې په سرورو ورو روان شول.

قومندان وويل:

— جماله! دتېرې شپې کړنې دې ډېرخوشاله کړم.

جمال موسک شو... سربې ځوړندو څوڅه يې ونه ويل، قومندان بياخپلې خبرې وغځولې:

— په داسې بريدونوکې... ددښمن لومړنۍ نښه پايره کوونکی وي... چې خطاکېدل يې ناممکن وي، خوتاورنه خپل ځان بچ کړ.

ددواړوپه څېروکې خوبسي وه، ورو ورو يې گامونه پورته کول، لږه شېبه وروسته قومندان ودرېد... جمال ته مخامخ شو، ويې ويل:

— زه تاغونډې سرتېروباندي وياړم... جماله!!

جمال لاهماغسې ښکته کتل، قومندان لږمخته لاړ... له پولې هاخوايې ددښمن پوستې ته وکتل، سر باندي يې په شين اوسپين رنگ بيرغ رپېده... چې سپين يې کم خودشين رنگ په منځ کې يې هلال اويوستوری ښکاره کېده.

قومندان په داسې حال کې چې سترگې يې له قهراونفرت څخه ډکې وې، وويل:

— دښمن بېرته په شاتلی... شايدچې له دولت سره يې زمونږچارواکوڅېرې کړې وي.

بېرته يې جمال ته مخ واړو، ويې ويل:

— خو... مونږبايدبريدته چمتوواوسو، ځکه... داسې ښکاري چې دښمن بيا دکوم بريداراده لري.

مازيگرلرپه لوبډو، دښتروڅوکې زېرې ښکارېدې... يوه يوه مرغۍ به

ترسترگوشوه چې دنښتروپه منځ کې به نوتته...

جمال ديونښتردد ته ملا لگولې وه، ترخوایې ټوپک پروت ؤ، په لاسونوکې يې سپين کاغذنيولی ؤ... څه پکې ليکل شوي وو، شونډې يې څوځېدې، يودم به له ځان سره موسک شو...

شېبه وروسته يې دکوم چاغرواورېد، شاته يې وکتل... انور ؤ، غړيې کړ:

— انوره! راځه کنه..

دسترگوپه رپ سره يې انورترڅنگ کېناست، جمال ته يې وکتل، په لاسونوکې يې کاغذنيولی ؤ... ډېرخوشاله ښکارېده، زر يې پرې غږکړ:

— جماله! لکه چې له کورنه راغلی؟!... دواډه يې څه وئيلي؟ څه وخت دی له خيره؟

جمال کاغذجېب ته دننه کړ... نږدې شو، دواړه لاسونه يې دانور له غاړې چارپېره کړل، خوله يې وڅوځېده:

— هو... انوره! راتلونکې اونۍ ته مې واده دی.

دواړوسره غاړه وړکړه، خودجمال سترگوته مخامخ دپولې ترڅنگ څه ښکاره شول، زرجلاشو، په بيړه يې وويل:

— انوره! هلته وگوره... څه درته ښکاري؟

انورمخ واړو... ځيرشو، زردواړو خپل ټوپکونه پورته کړل، دپوستې خواته يې منډه کړه، قومندان ددوی په غږونوله غرغې راووت... دوربين يې سترگوته پورته کړ، ددښمن په لور يې وکتل... دپوستې شاوخوا سرتېروځانونه چمتوکول، ددوربين له مخې به دوه درې کارغان تېرشول، شاوخوا ځايونه يې له دوربينه تېرکړل، خويودم په بيړه يې دپوستې لاندي برخې ته وکتل... يوسرتېری مخکې دی اودوه نور ورپسې له پولې دېخوا دجگې غونډۍ لورته راروان دي، دمخکني سرتېري په لاسونوکې لکړه ښکاره شوه، چې څوکه کې يې په شين اوسپين رنگ بيرغ رپېري، سپين يې کم خودشين رنگ منځ کې يې هلال اويوستوری ښکاري.

قومندان زردچمتوکېدوا مروکړ، جمال سره دنوروملگروځانونه کندي ته وغورځول،

دخپلوټوپکونوپه ماشو يې گوتې کېښودې، دکندي دواړه خواؤته غټې وسلې بريدته چمتوشوې.

قومندان درې سرتېري څارل...دجگې غونډۍ نيمايي ته رسېدلي ول چې له مقابل لوري نه دغټې وسلې بريدوشو...دکندي بغل نه توره دوره پورته شوه، قومندان زړپه لوړغر وويل:
— بريد!!!...

بغل ته غټې وسلې درزکړ...دسترگو رپ سره ددښمن له پوستې دوره پورته شوه، له کندي نه دورومرميوشنهاری وخت، له دواړو لورو نه يوپر بل دمرميوياران ؤ...تنگه شنه دره دډزو ازانگوپه سراخيستي وه، دنښتر منځونه له مرغانو نه خالي وو...

انور قومندان ته چېغه کړه، په لوړغريې وويل:

— قومندان صيب!!!...جمال!!!؟

قومندان زر جمال ته وکتل چې له کندي نه په لېرې فاصله کې دجگې غونډۍ په لورمنډې وهي، زړې دوربين سترگوته پورته کړ، ويې ليدل چې درې سرتېري دجگې غونډې په سردبيرغ په ودرولو بوخت دي، بېرته يې جمال پسې چېغه کړه، خودهغه ټول فکر ددرې سرتېروپه لورؤ.

جمال تېزه منډه وهله...شاوخوابه يې يودم مړه دوره پورته شوه...زر ودرېد، ټوپک يې دواړولاسونوته کړ، گونډه يې ووهله...ټوپک يې په ښي اوږه کېښود، دجگې غونډۍ په لورېې ونيو...له غورسره يې جوخت کړ، کينه سترگه يې پټه کړه، دنښې په منځ کې يې بيرغ نيوونکی راوست...په ماشه يې گوته کش کړه، دزشو...دجگې غونډۍ په سردبيرغ سره يوځای يوسرتېری په ځمکه پرېوت، په ځواکې يې دوو نورو سرتېروخپل ټوپکونه جمال ته سيده کړل...جمال بياپه ماشه گوته کش کړه، له دواړولورونه ډزشو، دجمال په کينه اوږه کې نری دردتېرشو...بغل ته ولوبد، بېرته پورته شو، جگې غونډۍ ته يې وکتل له دووسرتېرو نه يوولوبد، خوبياپورته نه شو، ترڅنگ يې بل سرتېري له جگې غونډۍ نه ښکته لورته منډه واخيسته، دجمال کين لاس ځوړندؤ...ټوپک ته نه پورته کېده، ټوپک يې په ښي لاس اوږې ته پورته کړ...کينه

سترگه يې پټه کړه، په ماشه يې گوته کېکارله، له ډزسره سرتېری دجگې غونډۍ له لمن نه لاندي ولوبد، خوبياپورته نه شو، يودم ددښمن له پوستې نه يوه زربه وچلېده...دجمال له ټيرنه وينوداره وکړه، کين اړخ ته وغورځېد، پدې کې ددښمن له پوستې نه سره لمبه پورته شوه...په تورو دوروکې ورکه وه، له سرتېروپې سرې لمبې تاوبدلې، په منډو ول، چغې اوکوکارې يې وهلې...
دجمال سترگې پټېدلې...هرڅه ورته تت ښکارېدل، خوداخړځل لپاره يې وکتل چې انور سره دخوسرتېرو دده په لور رامنډې وهي...

پای

یادونه: دا لنډه کیسه د ۱۳۹۳ لمریز کال د ولسمشریزو ټاکنو د پایلو د ځنډ لپاره، د همغه وخت مناسب لیکل شوې وه.

پاچا

ماشوم په زاړه ټیم کې مزی واچو، په خړو خاورو یې کش کړ، د سترگو رپ سره د حوبلی اخر ته ورسېد، له ځمکې تاو پورته کېده، حوبلی سیوری نه درلود، په منځ کې یې یوازې یوه خېمه ولاړه وه، د هلك له خولې د موټر غږ پورته کېده... هارنډونه یې وهل، بېرته د حوبلی بر سرته راغی، لوڅو پښو یې د خاورو رنگ اخیستی و، له رنگه تور مخ یې لمر ته برېښېده.

له خېمې په تن ډنگره ښځه ووته، ټیکري یې څو ځایه پيوندونه درلودل، د مخ راوتلي هډوکي یې له ورايه ښکارېدل، ننوتې سترگې یې تنگې کړې، لمر وهلي لاسونه یې تندي ته پورته کړل، په ماشوم یې غږ کړ:

— اختر مامده! جل به دې ووهي، راځه... مر دی!!

ماشوم دا ځل زاړه ټیم ته ټیټ شوی و، مزی یې ترې ټینگ تاو کړ، خو زر یې وویل:

— ادې!! ابا مې راته نوی موټر راوړي!.

ښځه بېرته شاته شوه، د خېمې مخ ته ککړ لوبښي پراته ول، تر څنگ یې د اوبو بوشکه په بغل لوبدلې وه... څو شېبې ودرېده، سترگې یې په نعري ولگېدې، سوړ ښکارېده، شاوخوا ترې خالي ټیمي قوطی گانې پرتې وې، یوه غوړه وه، د مېرېانو لیکه ترې وته او ننوته...

د حوبلی ور گړپ کړ، ماشوم چغه کړه:

— اغه دی! ابا مې راغی!!

ښځې سترگې وارولې، په وره کې له ونې لوړ، نری سړی ښکاره شو، په ښي اوږه یې خیرنه پلاستیکی کڅوړه ایښې وه، ترې لنډې او اوږدې اوسپنیزې تختې وتې وې، په تندي یې د پخواني ټپ نښه معلومېده، زنه یې په موتي ریرې پټه وه، په سر یې د سپینې خولې شاوخوا لنډه توره لیکه تاوه وه...

شېبه وروسته د خېمې دننه درې تنه ول، ماشوم د مور په غېږ کې سر ایښی و، ترڅنگ یې وچه ډوډی پرته وه، ژړل یې:

— ماته نوی موټر!!...

مور یې غلې وه، سړي بالخت ته ډډه وکړه، بغل ته یې په خپرو ککړه خوله ایښې وه، په تندي یې څو تاره مړه وېښتان پراته ول، لاس یې پرې کش کړ، گوتې یې لنډې شوې... په خېمه کې گرمه هوا وچلېده، ماشوم ورو ورو ژړل، سړي وویل:

— چوک له مزدورانو ډک و، ټول بېرته ماغونډې خپلو کورو ته لاړل.

ښځې د ماشوم وېښتانو کې گوتې وهلې، وچې شونډې یې وخوځولې:

— گاونډیو ام د غرمې دپاره څه رانکړ.

سړی غلی و، ښځې زیاته کړه:

— ویلې، نور تاسو نه پوزې ته راغلي یو.

د ماشوم سترگې پټې شوې، ښه شېبه چپه چوپتیا شوه، د سړي لاس د مخ لور ته پورته شو، مچ بننگ کړ...

ښځې د ماشوم له لاسه لوبدلې وچه ډوډی پورته کړه، تر څنگ یې په سپینه ټوټه کې کېښوده، سړي ته یې سترگې وارولې، وچې شونډې یې وخوځېدې:

— ترڅو به ام دا حال یي!؟

سړي اسوبلی کړ:

— تر هغه، چې پاچا معلوم شي!!!...

چوپتیا

د ښځې په گونځې مخ رڼه اوبښکه ورغړېده، غړيو ونيوله، له خالي ديگي شاته شوه، دېوال ته يې ملا جوخته کړه، له دريځې، سپورمۍ تته رڼا کوله، د ديگي لاندې له مرو سکروتو تاو پورته کېده...

ښځې ژور اسويلی کړ؛ د کوټې منځ ته يې وکتل، چوپه چوپتيا وه، په زاړه فرش کوچني ماشومان پراته ول، د خوب پرښتې پرې خورې وې...

پای

ښکلا

د زړه درزا مې ډېره وه، ودرېدم... ښکته او پورته مې گامونه اخیستل، کله به مې لارې ته سترگې ونيولې، بېرته به مې د سیند د څپو شور ته مخ واړو، یخه هوا به مې حس کړه...

نری باد لگېده، د ونو ځانگې به په یوې او بلې ونښتې، بېرته به لېرې شوې، یخ سیوري ته ولاړ وم، لاندې کوچنۍ تیرې ته مې لاس کړ، مخامخ د څپو منځ ته مې واړه کړه، په دې کې د چا غږ مې واورېد:

— شهابه!؟

ژر مې شاته مخ واړو، په زړه مې نری څړیکه تېره شوه، مخامخ راته یوه جلی ولاړه وه، نری ونه یې په تور حجاب کې نغښتې وه، سپین بخن مخ یې د تور ټیکري له منځه ښکلا کوله، ژر مې خوله وخوځوله:

— سلام ښکلا! سترې مه شي.

ښکلا موسکۍ شوه، د ټیکري پیڅکه یې کش کړه، ځواب یې را کړ:

— سلام! ژوندی اوسې.

غلي شوه، زه هم غلی ولاړ وم، په غورونو مې د سیند د څپو شور لگېده، ښکلا ته مې وکتل، هغې سترگې ځمکې ته نیولې وې، بېرته مې سترگې ښکته شوې، خو دا ځل مې د ښکلا غږ بیا واورېد:

— شهابه! دا څه خبره ده چې په ټولگي کې دې راته نشوه کولای او دلته دې راوغوښتم؟

د زړه درزا مې زیاته شوه، پورته مې وکتل، ښکلا لا سترگې ماته نیولې وې، د
ځواب په تمه وه، زړه مې لوی کړ، ژوره ساه مې واخیسته، ومې ویل:

— هغه داسې ده...چې...

ژبه مې بنده شوه، ښکلا دوه سترگې راته نیولې وې، ستونی مې ساف کړ، بیا مې
ووویل:

— هغه داسې ده... چې د پوهنتون یو سمستر مو پاتې، ما ویل چې له خیره دوه
درې میاشتي وروسته فارغېږو، نو...

نور مې ژبه بیا ودرېده، ښکلا یو دم غږ کړ:

— نو... نو څه؟

په ځان پوه نه شوم، چیغه مې کړه:

— زه له تا سره مینه لرم، ته مې خوښیږې!!

د ښکلا سترگې یو دم رډې ودرېدې، په سپین بخن مخ یې سورخي پیدا شوه،
سترگې یې ځمکې ته ونيولې، هېڅ یې له خولې نه وتل...

اوار لرزېدم، ژر مې زیاته کړه:

— دا خبره مې نور په خپل زړه کې نشوه ساتلی، که مې اوس درته نه وه کړې؛ نو
دا به مې په خپل ژوند کې په ځان سخت ظلم و.

ښکلا یوه کلمه هم له خولې نه وپستله، غلې ولاړه وه، ماته دا ځل د څپو شور نه
راته، خو یوازې مې د زړه درزا گړندی اورېده، په همدې کې ښکلا څو گامه شاته لاړه،
سترگې یې هماغسې ځمکې ته نیولې وې، مخ یې خپلې لارې ته واړو، روانه شوه، ژر
مې پرې غږ کړ:

— ښکلا!!

ښکلا ځای پر ځای ودرېده، خو مخ یې راتاو نه کړ، بیا مې پرې غږ کړ:

— زه دې د ځواب په تمه یم!

خو دا ځل ژر روانه شوه، شېبه وروسته په غټې تیرې ناست وم، د څپو مستی ته
مې سترگې نیولې وې، ټول بدن مې خولې و، تېزه هوا چلېده، کالي به مې په بدن یخ

ولگېدل...

سهار د پوهنتون په لور روان شوم، ټولگي ته په نوتو مې له ملگرو سره روغېر وکړ،
کېناستم...ومې کتل، ښکلا لا نه وه راغلې، ملگرو مې خبرې کولې، ما د ټولگي ور ته
سترگې نیولې وې، خو ډېر ژر مې سترگې واړولې، د لیدلو وس مې نه درلود، یوه ملگري
مې وویل:

— دا څو نن ډېره خوشاله ده!.

بېرته مې مخ واړو، ښکلا د انجونو چوکۍ ته تاوه شوه، په څېره یې موسکا خوره وه،
له نورو ملگرو سره کېناسته، حیران پاتې شوم، بل ملگري مې راباندې غږ کړ:

— دا ته نو ولې نن غلی یې!؟

ملگرو مې وخنډل، بل وویل:

— دا څو ورځې همداسې دی.

د ښکلا موسکا لږ ډاډ راکړ، ژر مې وویل:

— همداسې ښه یم، کله بیا مو تنگوم.

ټول ملگري مې په خدا شول، په دې کې استاد ټولگي ته راننوت، ټول ودرېدو،
شېبه وروسته چوپټیا وه، یوازې د استاد غږ په ټولگي کې انعکاس کاوه، ساعت وروسته
استاد له ټولگي ووت، ښکلا خنډل، له نورو انجونو سره یې خبرې کولې، ملگرو ته مې
له ټولگي د وتلو وویل، ټول روان شولو، په دې کې مې د یو چا غږ واورېد، بېرته مې
شاته وکتل، ښکلا وه، وړاندې لارم، په څېره یې موسکا خوره وه، خو ډېر ژر یې سترگې
بېرته لاندې ونيولې، په لاس کې نیولې کتابچه یې را اوږده کړه، شونډې یې
وخوځېدې:

— شهابه! په دې کې مې یوه لیکنه کړې، ته پرې خپله کره کتنه وکړه، بیا یې

بېرته راکړه.

موسکی شوم، شاوخوا مې وکتل، ټولگیوال مور ته متوجه ول، ژر مې ځواب ورکړ:

— په دواړو سترگو! ضرور یې گورم.

په ملگرو پسې مې ووتم، زړه مې توپونه وهل، کتابچه مې کلکه نیولې وه، له ملگرو مې اجازه واخیسته، ویل مې چې کورته ځم، اړین کار راته پېښ شو، اجازه یې راکړه او ځان مې پارک ته ورسو، اړخ ته په یوې چوکۍ کېناستم، کتابچه مې مخ ته ونيوله، ښه شېبه مې بندې کتابچې ته کتل، داسې حس مې کاوه، لکه ښکلا چې راته مخامخ ناسته وي، په دې کې کوچنی غږ شو:

— ماما جانه! بوتان دې رنگ کم؟

ومې کتل، مخ ته مې کوچنی هلک ولاړ و، وړه څېره یې گردونو وهلې وه، جامې یې ځای ځای په رنگه تارونو پيوندونه درلودل، په وړو لاسونو یې خیرنه خلته نیولې وه، ومې ویل:

— نه روکی! نه یې رنگوم.

هلک روان شو، خو ژر مې پرې غږ کړ، بېرته راتاو شو، له جبهه مې یو لسگون راووبست، ورته مې ونيو، هلک لسگون واخیست، خوشاله شو، خلته یې په ځمکه کېښوده، کېناست، خو ژر مې وویل:

— څه روکی! لسگون دې ستا وي.

هلک ودرېد، خوشاله ښکارېده، روان شو، بېرته مې کتابچه مخ ته ونيوله، پانې مې ورته واړولې، خالي وې، خو په منځنۍ پاڼو کې مې سترگې په څو کرښو ولگېدې، لیکلي یې ول:

— سلام گران شهبابه! ډېره خوشاله یم، ځکه چې د همدې خبرې په تمه وم. شهبابه! زه هم له تاسره مینه لرم.

ټول بدن مې له خوشالۍ په لرزې شو، شاوخوا مې وکتل، بېرته مې په کتابچې سترگې وښلولې، خو دا ځل هک حیران شوم، زړه مې ودرېد، بدن مې سست شو، لیکلي یې ول:

— شهبابه! خو زه مې پلار په وړوکوالي کې د ماما د زوی په نامه کړې یم.

کتابچه مې بنده کړه، سترگې مې ښه شېبه پټې کړې، زړه مې ډب ډب کاوه، غلی وم، بېرته مې سره ساه واخیسته، بیا مې د کتابچې کرښو ته وکتل، نورې کرښې یې

داسې وې:

— زه تانه بغیر ژوند نه کوم، ځان به مړه کړم، خو د بل چا په نوم به ژوند ونه کړم. په اخره کې یې د موبایل شمېره وه، کتابچه مې بنده کړه، ځان راته وارخطا وایسېد، همدا یوه اخرنۍ کرښه مې په ذهن کې تاوېده:

— ځان به مړه کړم...

په کټ کې پروت وم، پورته سپورمۍ ته مې دوه سترگې نیولې وې، موبایل مې سترگو ته ونيو، څو ځله مې شمېره دننه کړه، خو بېرته به مې پاکه کړه، ښه شېبه وروسته مې زړه غټ کړ، موبایل مې غوږ ته ونيو، خو ډېر ژر له مقابل لوري غږ شو:

— سلام!

اواز د ښکلا و، خو بیا مې هم داسې وویل:

— سلام! شهاب یم.

د خندا غږ شو، بېرته یې وویل:

— دومره دې زما مینه کمزوری کړه شهبابه! ستا اواز خو زما په زړه کې ځای لري.

غلی وم، ځواب مې ور نه کړ، خو ښکلا بیا وویل:

— د زنگ په تمه دې وم، په لیک دې کره کتنه وکړه؟

— هو! خو اغه اخره کرښه مې درته خوښه نشوه.

ځواب مې وانه ودرېده، په تمه وم، خو د ښکلا سلگی شوې، ژر مې وویل:

— اوهووو... ښکلا!؟ دا څه اورم؟

خو ژر یې ستونۍ ساف کړ، ځواب یې راکړ:

— خیر... بېښنه غواړم، نور به نه ژاړم.

دواړه غلي وو، خو ښکلا بیا وویل:

— پوښتنه دې ونه کړه!؟

— د څه شي؟

— ماما مې له کورنۍ سره خارج کې اوسېږي، ډېره کوچنۍ وم چې تلي، ما یې

اوس خبرې هېرې کړې دي.

ډېر وخت وغږېدو، ډاډينه مې ورکوله، خو ښکلا به کله په سلگو شوه، بيا به يې بېرته ځواب راکړ، ښه شېبه وروسته مې ورته ورته ((ښه شپه)) وويل، موبایل مې بند کړ.

سهار ټولگي ته لارم، ملگرو مې بيا راڅخه زما د غليټوب پوښتنه وکړه، خو ويل مې چې هېڅ خبره نه شته، لږ بې خوبه يم.

ښکلا تر اخر ساعته پورې ټولگي ته رانغله، سودا مې شوه، زنگ مې ورته ووايه، خو موبایل يې بند و، تر ماښامه يې کار ونه کړ، له ډوډۍ وروسته مې بيا موبایل راواخيست، دا ځل يې زنگ تېر کړ، په تمه وم، موبایل يې پورته نه کړ، بيا مې کونښن وکړ، خو ډېر وروسته يې ځواب راکړ، غږ يې ورو و، ويې ويل:

— سلام شهابه!

— سلام ښکلا! نن ټولگي ته ولې نه وې راغلې، خيريت خو به و؟

ښکلا غلې وه، بيا مې وويل:

— په تشويش دې کړم، ولې غلې يې؟

ښکلا غږيو ونيوله، ورو يې وويل:

— نن مې ماما له خارجه راغی، زوی يې هم ورسره دی.

غلی وم، خو ښکلا ژر وويل:

— مور مې راته غږ کړ، موبایل بايد بند کړم.

— سمه ده.

خو بيا يې ژر وار ونيو، ويې ويل:

— شهابه!

— هو، وايه!

— په ځان پام کوه!.

موبایل بند شو، هماغسې په کټ کې پرېوتم، پورته سپورمې ته مې وکتل، ځای

ځای به په ورېځو کې پټه شوه، بېرته به ترې سپينه رڼا راووته...

اسمان ډېر ښکلی و، رڼو ستورو ځلا کوله، يوه ته مې پام شو، په حرکت و، د نورو ستورو منځ کې په ډېرې تېزۍ روان و، خو له يوه سره هم ونه لگېده، تر ډېره مې ورته سترگې نيولې وې، د غره له څوکې واوښت...

سهار ناوخته پاڅېدم، پوهنتون د تلو لپاره مې ځان تيار کړ، په موبایل مې سترگې ولگېدې، ښکلا مې په ياد شوه، ژر مې پورته کړ، په توکمه مې گوته کېښوده، له رڼا سره سم مې په يو پيغام سترگې ولگېدې، د رسېدو وخت يې څو ساعتونه مخکې و، ور ننوتم، د ښکلا و، خو يو دم مې پښې ولرژېدې، زړه مې وارخطا شو، ليکلي يې ول:

— شهابه! زه لارم... بښنه غواړم، ما هېره کړه!!.

سر راباندې وگرځېد، مخته لارم، د گريوان پاسنۍ تڼۍ مې خوشې کړه، سپر ساه مې واخيسته، بېرته مې موبایل مخ ته ونيو، د ښکلا په شمېرې مې گوته کېکارېله، غور ته مې ونيو، زنگ لار، ځنډ يې وکړ، موبایل پورته نه شو، بيا مې هڅه وکړه، زنگ ور تېر شو، دا ځل مې د ژړا له شور سره يو ځای بل ښځينه غږ واورېد:

— بلې!؟

له شور سره نور هم وارخطا شوم، ژر مې خبره وکړه:

— بلې! زه د ښکلا ټولگيوال يم، خيريت خو به وي؟

ښځه يو دم په کړيکو شوه، ځواب يې راکړ:

— زويه! ښکلا زهرينې گولۍ خوړلي، اوس يې د ښار روغتون ته يوږه.

په مغزو کې مې کړنگ شو، ښځې بيا وويل:

— لور يې راته په لوی لاس مړه کړه.

ژر مې موبایل بند کړ، په منډه له کوره ووتم، موټر ته مې لاس ورکړ او د روغتون په لور مو حرکت وکړ، موبایل مې له جېبه راووبست، د ښکلا اخزني پيغام ته ننوتم، بيا مې همغه کلمات په سترگو ولگېدل، يو دم مې له خولې چيغه ووته:

— ولې دې داسې وکړل؟

دېرېر شاته راوکتل، خو ژر يې بېرته مخې ته سترگې واړولې، ما هماغسې د موبایل بښينې ته کتل، چې موټر ودرېد، سترگې مې پورته کړې، د موټرو گڼه گڼه وه، ټول ولاړ ول، مخه مو بنده وه، ترافیک په خوله کې چورک نیولی و، لاسونه يې يوې او بلې خوا ته خوځول، ژر ښکته شوم، په منډه د موټرونو له منځه ووتم، وړاندې په بل موټر کې کېناستم، خو ډېر ژر د روغتون مخ ته ښکته شوم.

د خلکو گڼه گڼه زیاته وه، وړاندې ورغلم، د معلوماتو ورکوونکي راته ځای راوښود، منډه مې کړه، د دهلیز بر سرته د بېړنۍ خونې مخ ته په تن ډېل، د لنډې ریرې سړي ښکته او پورته گړندي گامونه اخیستل، بغل ته په لویې چوکۍ بل پوخ ډنگر سړی ناست و، ډیره يې خریبلې ښکارېده، لاندې ځمکې ته يې کتل، تر څنگ يې یو ځوان ولاړ و، کوبای پتلون يې کړی و، لوڅې مټې او په زنه يې موټی ډیره نښتې وه، کله به يې د خونې د ور له پاسه سړې اشارې ته وکتل، کله به يې بېرته په تن ډېل سړي ته کتل، چې په تېزۍ تېزۍ يې گامونه اخیستل...

همدلته مې دېوال ته تکیه وکړه، د ور له پاسه سړې اشارې ته مې دوه سترگې نیولې وې، په دې کې يې تر خوا شنه اشاره روښانه شوه، ودرېدم، د خونې ور خلاص شو، د سپینو جامو لرونکی سړی ترې راووت، یوزې ته يې شنه ټوټه اچولې وه، درې نارینه ژر ورمخته شول، په تن ډېل، د لنډې ریرې لرونکي سړي په وارخطايۍ ترې وپوښتل:

— ډاکتر صیب! لور مې... ښکلا لور خوبه مې ښه وي؟

ټول د ځواب په تمه ول، د زړه درزا مې اورېده، ټول وجود مې سست و، ډاکتر مخ ته لاس پورته کړ، شنه ټوټه يې لېرې کړه، د ولاړ ډېل سړي په اوږه يې لاس کېښود، ورو يې وویل:

— بښنه غواړم، مور پوره کونښن وکړ، خو ومو نشوه ژغورلای!....

پای

زه بدلنه نه يم!

درز سره، ورپه زوره پورې شو... شینکۍ زېره گونډه پخلنځي ته راننوته، ور ته يې ملاجوخته کړه... کېناسته، هکه حیرانه پاتې وه چې څه وکړي، سترگې يې په منگي ونښتې، زړپورته شوه دمنگي خواته يې منډه کړه، منگۍ يې په کنډولي راکورکړ، لاسونه يې لرزېدل... اوبه دکنډولي ترڅوکوواوښتې، پام يې بل چېرته و، زړې منگۍ سیده کړ، کنډولی يې په دواړولاسونوپورته کړ، دوه درې گوټه يې ترستوني تېرشول، غاړه يې لنډه شوه، کنډولی يې په لاسونوکې ټینگ نه شو، شاته شوه... لاندې يې وکتل، دکنډولي ټوټې پرتې وې، ډېره ناقراړه وه، پخلنځي کې څو وارې ښکته پورته لاړه، لاس يې په تنډي کېښود، یو دم ودرېده... دکشرخان څېره يې ذهن ته راغله چې په برېتويې پټې شونډې وڅوځېدې:

— شینکۍ!! ډېره ښکلې ښکارې...

شینکۍ ټکان وڅوړ... لږه مخکې ولاړه، بېرته تاوه شوه، بيایې خپلې زارۍ په یادشوې:

— کشرخان!... دخدای نه وډار شه... نږدې راته راینښې...

له خولې نه يې چغه ووته، پخلنځي کې يې شاوخواوکتل هېڅوک نه ول، دېوال ته نږدې کېناسته، له سترگوڅخه يې اوبنکې روانې شوې، مور او پلار يې په زړه راوورېدل... ځان ورته ډېره بې وسه ښکاره شوه، لږه شېبه غلې وه خو بیایې څه په یاد شول:... کشرخان دخپل کابوای پتلون جیب ته لاس کړ، دسگرتوقوطۍ يې راووبسته، یو يې ترې خولې ته کش کړ... مخ يې راواړو، شینکۍ دخونې په کونج کې

ناسته وه، ټيکری يې له سر نه لوبدلی ؤ، پښې يې ځانته راټولې کړې وې، اواره لرزېده، دکشرخان له خولې تورلوگی ووت ، لږمخته راغی خوله يې وخوځېده:

— مه ډارېره!... زه درسره واده کوم...خوپام چې اوس مشرخان ته څه ونه وايې.

دتوتکيوشورشو، شينکی سترگې واژې کړې...په چت کې ورته ځاله ښکاره شوه، دتوتکی بچيان وچونگېدل، موربې خوله کې څه ورکړل، بېرته له کړکۍ ووته، شينکی غوښتل چې له ځايه پورته شي خوټول بدن يې دردکاوه، په ستونزپورته شوه، وړاندې لاپه...دمات کنډولي ټوټوته يې لاس وړاندې کړ، چې دمشرخان غړبې ترغوړشو:

— شينکی!...وه شينکی!!.

شينکی زړه پخلنځي ووته:

— دغه ده در غلم.

داوردې چېلې لاندې مشرخان په کټ کې بالخت ته ډډه کړې ، يوه پښه يې په بله اړولې اوشخه لونگی يې ترخوا ايښې وه، دشينکی په ليدويې په تندي کې گونځې پيداشوې، زياته يې کړه:

— وچلی!...څنگه دې رنگ الوتی!؟

— هغه...ما...ما...ما...

دشينکی خولې ته څه رانغله، پدې کې کشرخان له کومې پيداشو، اوپه خبروکې ولويد:

— هغه داسې ده پلاره! چې... شينکی سپي وډاره کړه.

دمشرخان له تندي گونځې ورکې شوې، په برېتوبې گوتې کش کړې، لستونې يې ترڅنگلوپورته کړل، له سوړاسويلي سره يې خبره له خولې ووته:

— يوخوداجرگونه نه خلاصېرو، زوی مې داڅوورځې کېږي له خارج نه راغلی، ما لاورسره ډرزه خواله نه ده کړې.

کشرخان موسک شو، دپلارترڅنگ کېناست، مشرخان په شينکی غږکړ:

— شينکی! ډېرستړی يم...لږتريخ چای راته راوړه.

— دستي... مشرخان.

شينکی پخلنځي ته روانه شوه، کشرخان ورته سترگولاندې موسک شو...

شپې تېرېدې...دخان ښځه اوماشومان دگرمۍ له لاسه کابل ته تښتېدلي ول، راتلوته يې لاوخت ډېرؤ، خوله بلې خواشينکی اوس هغه پخوانۍ شينکی نه وه، بلاسوجونوپه سراخيستي وه، دکشرخان ورتگ پخلنځي ته زيات شوی ؤ، دشينکی رنگ ورځ تربلې خرابېده، کله کله به يې زړه يودم خراب شو، ډېره به وارخطاشوه، خوبابه يې دکشرخان په خبروځان ته ډاډورکړ:

— شينکی!! ته مې ډېره خوښېږې.

يوه ورځ دکلي يوه مشره ښځه خان کره راغله، دبېرته تگ وخت کې شينکی ورته دخپل زړه بدوالي خبره وکړه، خوبېرته يې داسې ځواب واورېدچې سترگې يې رډې راوښتې، پخلنځي ته يې منډه کړه، په غوړونوکې يې دنبځې خبره کړنگ شوه:

— واه...شينکی! ته خو امېدواره يې...

شينکی نه پوهېده چې څه وکړي، څوځله يې چرې ته لاس کړچې ځان ووژني، خوبابه دکشرخان خبروېرېښنوده:

— شينکی! مه ډارېره... زه درسره واده کوم.

شينکی ډاډه شوه اوله ځانه سره يې خبرې پيل کړې، لکه بل څوک چې ورته مشوره ورکوي:

— دکشرخان خوښېږم، زه بايدمشرخان له دې خبرې خبرکم.

بيا به له ځان سره موسکه شوه اوشونډې به يې وخوځولې:

— بيا به سره واده وکو.

شپې زړه نازړه دمشرخان خونې ته ننوته، مشرخان له ځانه سره څه شمېرل، څوپانې يې مخ ته ايښې وې، دشينکی په ليدويې وويل:

— شينکی!...؟ راځه لورې!

زړه يې غټ کړوړاندې لاپه ، مشرخان بېرته مخ دپانولورته ښکته کړ، دشينکی ژبه

بنده بنده شوه:

— مشرخان!...

— اورم يې...

دشينيکي رنگ زېږشو، په لرزېدلي غړيې ژبه جوړه کړه:

— زماپه خېټه... دکشرخان ماشوم دى... امېدواره يم.

مشرخان يودم هک حيران پاتې شو، سرې غټې سترگې يې شينکي ته پورته کړې،

شينکي ځوړندسرولاړه وه، مشرخان له قهره سورشو... وړاندې راغى:

— څه دې وويل!؟

شينکي لاندې ځمکې ته سترگې سيڅې کړې وې، مشرخان دويم ځل ونه پوښتل،

لاس يې پورته شو، له خولې يې چغه ووته:

— شينکي!!...

شينکي ښي اړخ ته پنگه پرېوته... په کيڼ غومبوري کې يې دغټوډبلوگوتونښه

پاتې وه، پدې کې کشرخان په منډه خونې ته راننوت، مشرخان په ډېر قهرورته دشينکي

خبره غبرگه کړه، خوځواب ورته په وارخطايي ورکړل شو:

— په ماباوروکه پلاره! داچلى دروغ وايي، زه څنگه داسې کاروکم.

شينکي مخ پورته کړ، سترگې يې له اوبښکوډنډې وې، مخامخ ورته يوه مکاره

اودرورغجنه خبره ښکاره شوه، مشرخان له ډېرې غوسې څوگامه شاته لاړ بېرته راتاؤشو:

— موراوپلاردې زموږ ډېر خدمت کړى، دهغوى له مرگه وروسته مې لکه خپله

لورگڼلي، خوتامې اخرپه ځوى داتورولگوه.

کشرخان له ځان سره موسک شو، شينکي غريونيولې وه، خوله يې جوړه کړه چې

څه ووايي خومشرخان ترې بياوارونيو:

— ته يوه بدلنه جلى يې!!...

دشينيکي سترگې ردې راووتلې، په ژرغوني غږ يې له خولې خبره ووبسته:

— نه مشرخان!!... زه بدلنه نه يم...

مشرخان بياپرې چغه کړه:

— بس که!!...

دشينيکي سترگې ورپېدلې... وډاره شوه، ټول بدن يې اوارلرزېده، خودمشرخان غټې

سترگې له سرورگونوڅخه ډکې وې، په کرکه يې وويل:

— زه نوره تاخپل کورکې نشم ساتلى... اوڅه زماله کوره!..

په همدې کې مشرخان له ډېره قهره مخ شاته واړو... څوگامه وړاندې لاړ، کړکي ته

ودرېد، سره هواپرې ولگېده... بېرته يې شاته مخ تاؤکړ... په خونه کې يواځې پتلون

کړى هلک ولاړؤ، دلوى ورځنځيرشړنگ کړ، لږه شېبه وروسته شينکي دلورکمره په

څوکه ولاړه وه، له اوبښکوډکې سترگې يې دسپورمى رڼاته ځلېدلې...

پاى

حواله

هلک يو ځل بيا يو يو نوبت سره بېل کړ، خوله يې خوځېده، د هر نوبت په څنډه کې يو زر (۱۰۰۰) ليکل شوي وو، د اخر نوبت په بېلولو سره موسک شو، د بغل له جېب څخه يې سپين دستمال راووبست، د پيسو بنډل يې پکې تاو کړ، بېرته يې د بغل په جېب کې کېښود، شاته يې مخ واړو، په وروستۍ چوکۍ کې دوه کسان ناست ول، په خپلو کې يې خبرې سره کولې، هلک يو ځل بيا په بغل جېب لاس تېر کړ، ډاډه شو...زر يې په ډرېور غږ کړ:

— استاده! غرمه دې کره، څه نو...حرکت وکه.

ډرېور د موټر مخته راتاو شو...مخکۍ دروازه يې نيم کښه کړه، ويې ويل:

— وروره! له هغې خوا ام خالي راغلی يم، فلانکوچ دی...په درې کسانو خو اوس نشم تلی.

هلک بېرته غلی شو، مخکۍ چوکۍ ته يې وکتل...يو کس ناست و، ورپسې يې خالي چوکۍ شمار کړې، خوله يې وخوځوله:

— اووف...داخو شپږ کسان کم دي.

پدې کې يو بل کس موټر ته پورته شو، شاته چوکۍ ته يې وکتل خو زر د هلک بغل ته کېناست، په لاس کې يې د گڼيو پلاستيک و، هلک ته يې وپاندې کړ، خوهلک ورته د نه خوړلو وويل...پلاستيک بېرته لېرې شو.

شېبه وروسته فلانکوچ په يوه تنگه دره کې روان و، سورلی په خپلو کې خبرې کولې، هلک له بښينې بهر کتل...يو لاس يې تر څنگلې له بښينې وېستې و، بل يې

په بغل جېب ټينگ نيولی و...

پدې کې يې تر څنگ خدا شوه، هلک زر لاس له بښينې لېرې کړ، په خوا کې ناست کس ته يې سترگې واړولې...ناست کس ژول شوی گڼی له خولې لاندې د پښو لور ته وغورځوه او په برېتو پټې شونډې يې وخوځولې:

— نور به دې لاس شخ شوی وي!.

هلک حيران شو...ناست کس بيا زياته کره:

— څوک يې درنه نه پټوي، لاس دې له جېبه لرې که!.

هلک داخل موسک شو، ويې ويل:

— کله مې دومره پيسې جېب کې ندي ايښي...ځکه.

برېتور سړي د گڼيو پلاستيک هلک ته وپاندې کړ، ويې ويل:

— واخله! خوله دې خوړه که.

هلک له پلاستيک څخه دوه درې دانې پورته کړل، برېتور سړي زياته کره:

— نو يو دم دې دومره ډېرې پيسې له کومه کړې؟.

د هلک د خولې له کونج څخه اوبو لاره وکړه، زر يې لستونۍ پرې کش کړ، ژوره

ساه يې واخيسته، ويې ويل:

— نن مې ورور راته له ايرانه حواله کړې، دا يې شپږم کال دی چې تلی.

هلک غلی شو...له خولې يې ژول شوی گڼی لاندې وغورځېد، له بلې دانې څخه

يې شاوخوا وتلي بخرکي لېرې کړل، زياته يې کړه:

— د اوو کلونو خبره درته کوم...ورور ته مې په کلي کې کوژده وکړه، خو وروسته د

جلی پلار ويل، که د يو ترکتور ماشين پيسې رانکۍ، واده نه درکوم.

د هلک په تندي خوله کېناسته...سترگې يې درندې شوې، خو خپلې خبرې يې بيا

وغځولې:

— بيا مې ورور د مزدورۍ دپاره ايران ته لاړ...ايله اوس يې د يو ترکتور پيسې

حواله کړې.

د هلک سر درد وکړ...لږ غلی شو، خو بيا يې زياته کره:

— ورسره وغرېدم... ویل یې... خو ورځې وروسته را...
پدې کې د هلك خوله بنده شوه، سر یې پرې وگرځېد او سترگې یې پټې شوې.
شبهه وروسته هلك د سر درد حس كړ، پدې کې یې ولی وخوځېد... د چا غبر یې
واورېد:

— والکه!... پاڅېره! په موټر کې خوب پوره کی!؟.
هلك سترگې پرانیستې... سر ته یې ډرېور ولاړ و، نبغ کېناست... شاوخوا یې
وکتل، په چوکیو کې سورلی نه وه، موټر د کلي د بازار منځ کې ولاړ و.
د هلك سر بېرته لاندې وځرېد، پښو ته یې ژول شوي گني پراته ول، زر یې لاس
په بغل جیب کې دننه كړ... هك حیران پاتې شو، رنگ یې والوت، یو دم یې له خولې
چغه ووتته:

— پیسې!... پیسې مې!!!؟.

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**